

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłtaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

13. njedzela po swjatej Trojizy.

Jak. 2, 13.—17.

Aschesczijansta šmilnosć runa so hospodarjei, kiž rano, pschipołdnju a wječor wuńdže džěłaczerjom sa šwoju winizu najimacž, kotryž kóždemu, kotryž prósdny pschi pucžu steji, kasa sobu do džěła hič, kiž tež w naschej epistoli na naš to napominanje staja:

Budźće šmilni!

1. W službje lubosće;
2. k wopokasanju wěry;
3. na nadźiju wěczneho žiwjenja.

1. Jakub porokuje njelubosćiwosć, kiž k hubjenemu bratřej rjeknje: Bóh njeh čzi pomha, pomhaj šebi šam! Šchtóž w službje lubosće steji, njekměl sabycž, kóždeho pomoz-pytazeho na Boha pokasacž, pschetož w nusu doměrjenje k Bohu wobłabnje. Gusto je hubjenemu prawe šłowo w prawym čzašu lěpje pošlužilo hač šwonkowna pomoz, dokelž bu wutroba šašo wobtwjerdzena we wěry, horliwa w modlitwje, wješela w nadźiji. Ale hdyž šłowo: Bóh čzi pomhaj! niczo druge njerěka hač: Wostajće mje na pokoj, pomhajće šebi šami, potom š tajkeho šłowa łodowy wětr šebicnosće duwa, kotraž njeha najmjeńšche šaprěcž, so by nusu bližicheho polóžila. Prawa šmilnosć w službje lubosće k trošctowazemu šłowu pomhazy škutt staji, šymu-mrějazemu šhrěwazu šuknju da, hlódnego ša šblido wosnje. Wona čze šwonkownemu a šnutškwownemu čłowjekej w lubosći šlužicž. Tak je Šesuf Šhrystuš,

šnamjo bójšteje šmilnosće, w službje lubosće šmilnosć wopokasał. Šak běšhe jeho šłowo tak trošctowaze ša šhudnych, šhornych, šrudnych a wobčežennych, ale k šłowu pschińdže pola njeho wumožazy škutt. A na wopak, jeho džiwna pomoz w čěžkim čžerpjenju, w najšlubšchej šrudobje ma najwyschšchi wotpošlad, duschi pomhač k wukhowanju š najwyschšcheje nusy, š hrěščneje nusy k nowemu doměrjenju k Bohu, k džěczazej wěry, k pobožnemu žiwjenju, k najwyschšchemu šbožu, k Božemu měry. Tak čžemy šmilnosć wopokasacž w službje lubosće k wopokasanju wěry.

2. Žiwa wěra so na wšchelake waschne wopokasuje, pschede wšchem we wutrobnym towarštwje š Bohom. Wěra bješ modlitwy je morma. Wona so w šhodzenju pokasuje a wopokasuje so w šwjeczenju. Wona wuraš namaka w bratrowskej lubosći; wšebje pak wona šwoje žiwjenje wopokasuje w škuttach šmilnosće. Žiwa wěra wutrobu mjehku, šmilnu čzini. Wona šama šwoju nusu sabycž njemóže, sabycž njemóže, so je so jej šamej šmilnosć dostala. Tak je wěra nawukla, čłowšku nusu šrošymicž, š čžerpjazymi čžucz, š tym wabjenje wotuczi, šmilnosć čžinicž. Žiwa wěra so tež prascha: Šak móžu temu šnjesej šarunacž jeho šmilnosć? Ša wotmolwjenje Šesuf na šhudnych a šhornych pokasuje: Čžecze-li mi šlužicž, šmilče so nad tutymi mojimi bratrami. Tak leži w prawej wěry, šmilnosć wopokasacž. Wěra je kaž ščtom, plóženy pschi wódnjej rězy, kiž šwój plód pschinješe w šwojim čzašu, haj, w kóždym čzašu. Wona steji pschi žórle bójšteje hnady a š njeje móž čžerpa. Tak šnutškwone

žiwjenje w dobrych skutkach lubošny wuras namaka a rjane plody pschinješe. Na tym pruhujmy swoju wěru. Hdyž so wutroba njesmjehči pschi nusu bližšeho, hdyž so ruka njewotewri, dobrotu činič, potom so prascha, hač je wěra prawa, hač wona morwa njeje. Tajta wěra psched Bohom njeplaczi. Wona žaneje wažnosće sa naš ani sa našich šobucelowjetow nima. Wo prawu wěru, kiž je skutkowaža w lubošči, proschmy teho Anješa w našim na wěrje khdym času, so by so naša wutroba wobnowila, ale tež naše žiwjenje sa jich wjele k žohnowanju bylo, plody nješto sa wěčne žiwjenje.

3. Ewangelizy kšesćizijenu dyrbja šebi jašni byč, so se žanym skutkom lubošće hrěch wotpofuczič a njebješa šašlužič njemóža. Šesuf je jeniczi šašozk wscheje šbóžnosće. Bóh pak njeje njeprawy, so by šabył na naše skutki lubošće. Šizo tudy w časnosći kšesćizijanska šmilnosć rjany wuspěch šwojeho džela wohlada. Tola wschał šu šrudne čašy, hdyž so škorzi: Ša dželam podarmo! To mohł woliwšnyč, hdyž njeby prajič šměl: Šy čziniš šmilnosć na nadžiju wěčneho žiwjenja. Šam budže šjawne, so podarmo njebše, šštož je wěra w šlužbje lubošće čziniła; ale tež šjawne, so šu šymjeitne šornješča kšesćizijanske šmilnosće jenož teho dla taš bohate plody nješto, dofelž Bóh šwoje pošne žohnowanje k temu da. Šaž rjane budža žně, šaž bohata mēra, šhwalba škušča tola temu šamemu, šotryž je najwjetšiči škutk šmilnosće nad nami čzinił, šaž šwojeho Ššyna k wumóženju našich dušchow do šwēta pošla, šotryž šaž prawy šmilny Šamaritiški šo sa wschu nusu štarasche, šotryž šwojeho šwjateho Duča, duča lubošće a šmiljenja, do wutrobow šwojich wuliwa, šotryž ružy wěrjazych dželawe čzini w dobrych skutkach. Duž dha bližšemu k šbožu, nam šamym k wěčnemu dobytkej, temu Anješej našchemu Bohu, temu Šbóžnišej našich dušchow k šhwalbje a čšesći wopofažmy šmilnosć w šlužbje lubošće, k wopofašanju wěry, na nadžiju wěčneho žiwjenja. Šamjeń.

Wječorne myšle.

Džen kšila šo, w domčič Boži škónczto džěšče,
Hdyž k wječoru šo njebo plomjeni;
Nětk šwjatof ma, šštož wo dnjo šradne bēšče,
Nóš šmērkow pada, mēr je na šemi.

Š w tymle mērje štadło domoj čžehnje —
Šo šwjatocžnje mi šima wutrobu;
Ši je, šaž čžul byč wyschšče pošbēhnjenje,
Ša w duču widžu wěčnu domišnu.

Š šajki šmēju junu wječor rjany,
Hdyž dušča bješ horja dom počžehnje!
Šam nańdže wona pschēbytk šhotowany,
Šiž nōrja ju do morja šbóžnosće.

Šch, Anježe, šoždy wječor, šožde ranje
Še moja dušča k Šebi šložena;
Šječ podarmo nej moje drohowanje,
Šimi š hnadu junu mje do Šalema!

K. A. Fiedler.

Je wón šbožowny byl?

Něchtó mi wo 82lětnym mužju powjedasche, šotryž bēšče šaž šonjazy šapoczał a šaž pensionirowany šublerški šarjadnik škónczł. Šač derje w tym čžaku, hdyž mējšče wón 40 šrimnow šetneje mšby, šaž tež pošdžiščo, šaž dań wot 60,000 šrimnow šapitalneho šamoženja wužiwasche, pschēzo bēchu pjenješy mššł jeho dnjow, šón jeho nožow, šriedžiščžo jeho byčža, šbože jeho žiwjenja. Šjenješy, pjenješy a šaž pjenješy, něšto lēšče tón muž njemajesche.

Škóncžuje pschindže š tym mužom k wumrjećžu; wón je tydžen dolho w mřčžu ležal. Wēšo šarať wščo móžne na nim čžinjesche, ale to bē, šaž čžyl šerniwe drjemo k palenju, šornowowu štalu k bēženju pschinješč. Šože šlowo njeje w žiwjenju, wono njeje tež we wumrjećžu žaneho wliwa na njeho mēlo. Šle pjenješy!

Wón da šebi šwój šaščžič se štotalami a šlēbrafami na šwoje šwjēščne pošlēščžo štajič, a šaž wjazy widžecž, rēcžecž a šlyšecž njemóžesche, dha šrjebasche pschēzo hšščže we šwojim šaščžiku, we šwojich pjenješach, — wón šrjebasche w nich, doniž š pošlednim dyhom jeho žiwjenje njewušašny.

Šuby čžitarjo, je tón 82lětny, šamožity muž šbožowny byl? Čžzemoj mój wobaj, ty a ja, šo na runc waschnje wobšbožič pštačž? Bóh naju psched tym šwarnuj!

Š njepraj: Šam-li pjenješ došč,

Dha dyrbš moje šbože rošč.

Šlej, čžagne šubla šahinu

Šaž šur a dym we wēštku!

F.

Wo modlenju.

Š septembri šēta 1871 ležachu w šranzowštim mēšče Šancy wjazy tyšaz ranjenych a šhornych wojakow w lazareče. Šwojščy šredarjo a diakonojo, šotřž jim trošcht Božeho šlowa pschinoschowachu, rošdželowachu mješ ranjenych tež taš něšotru rjanu knihu, mješ druhimi „modlešku knihu ša wojakow ewangelškeje wěry“, šotryž bēchu se Šuttgarta w mnohich exemplarach do Šancya poššli. Duž jedny se špomnjenyč šredarjoj š tutej modleškej knihu tež k jenemu šhoremu pschšstupi, šotryž pak š wutrobnej pschēčelniwosćžu rjekny: „Ša šo džakuju; prošču, dajče ju radščo jenemu druhemu!“ Šako na to duchowny, se špodžiwanjom na njeho hladawšči, šo jeho woprašča, hač dha wón na šwojim šhoroložu žaneje modleškeje knihi šrjebáč njemóže, wotmolwi ranjeny wojak š jašnymaj woczomaj: „Wēšo šara derje; ale druhim je to šnano hšščže šrebnišče! Ša šym šo wot šwojeje macžerje modličž nawuknył!“

F.

Špēwaj a dželaj.

Tole pschšplowo je šražne wopšchijecže našeho duchowneho a čželneho žiwjenja, abo wučžba, šač mamy šwoje duchowne a čželne, njebješče a šemške powoľanje tudy na šemi šjednocžič. Še šwojej dušču dyrbimy pschēzo w Božej šlužbje štejecž, se šwojim čželom pak k šlužbje čžlowjetam, a to taš, šo š tym tež Božu šlužbu čžinimy, dla teho njemóže byč žane rošdželenje duchownych a čželnych šlužbow, ale šjednocženje wobojich. Š tym myli šo wjele čžlowjetow, hdyž Božu šlužbu wot čžagneje šlužby džēla a jej šaž šebi napschēčiwnej poštajeja. Ščtōž šwoju rolu džēla, tón tež š tymle čžagnym džēlom Bohu šluži; a ščtōž džē njedželu še mšči, šmē tež tam pošhčž wo čžagne šbože a tyčže.

Po žnjach.

Nětk hona, pola prósdne hu
A bróznje pjelnjene;
Duž khwalmy Boha s wutrobu
Sa dary schčedriwe.

Wón žwoju ruku wotewri
A wschědny khleb nam da;
Tež stworjenja wschě nashyczi,
Žim žiwnošč podawa.

Nětk šhromadžena pod tšechu
Ze Boža wobrada;
Daj Bóh, so s džaknej wutrobu
Žu nash ert wužiwa.

Ach, junu pschindže Knjes tych žnjow
We žmjertnej hodžinje
A rjeknje: Nětk mi pschinješ jow,
Schtož mój žyw njebeše!

Duž proš, so Boži wužyw tu
By šhadžal, rostl a tčžel
A ty sa bróžeň njebeštu
By pscheńčne žnopy měl!

K. A. Fiedleř.

Rjekowka.

My krótkowidne čłowste džěczi tak rady na to hladamy, schtož nam s wěštm blyščezom napschecziwo šupa. My wobdžiwamy, a to s polnym prawom, rjeka, kotryž, njedžiwawšchi žmjercze, sa žwoju wótczinu nje-pscheczelej napschecziwo dže. My žlawimy, kaž žo žlufcha, dobrocžela, kotryž s polnosčze čažnych žrědkow, jemu wot Boha spožčenyh, t lěpschemu žwojich žobucžlowjekow dobrocžeršte wotkasanja čini. Ale je khuda džělacžerška žona mjenje wobdžiwacž, kotraž ma wopilža sa muža a njewustawa, wjetke žufnicžki žwojich džěczi pschezo sažo swuporjedžecž, tak wjele hač samože, so bychu wschitke po možnosčzi pschistojne khodžile? Kotraž muža žama nješe a tež swontownje jeho čžesč šžeržecž pyta a nješpróznije s džělom žwojeju rukow sažluzuje, schtož jejne žłabe mozy jeno samoža, a pschi wschěm hubjenštwje hospodařstwo tola hiščezje tak někať w rjedže šžeržecž pyta, a to wschitko lěta dolho! Njeje wona tež rjekowka a martračka pschipóbla?

F.

Džěcžo jateho.

Běšče rano sahe.

„Wjedže tón pucž do ž . . .?“

„Žaj“, wotmolwi s krótka a hněwnje wješnicžan s wopalentym woblicžom a džěšče dale.

Běšče popoždnyo, a pschezy hiščezje kroczi holcžka dale. Šžłaba a žucha bě jeje postawa, psches jeje šlamany žłomjany klobucžk pali ju žłóncžko do čžola, a rostorhane čžrijicžki njesamožachu jeje mucžnej nohy na schtropawym pucžu safitacž.

„Wjedže tón pucž do ž . . .?“

„Wěšo, džěcžo. Schto dha pať čžesč w měčze?“

Holcžka džěšče dale, jeje hubka žo satšchažowasche, ale tola njewotmolwi pschecželnemu starzei, kotryž sadžiwany pschi wuhlady njenju holcžki konje saštaji a žo sa wotmyšljenjom pucžowanja tuteje šrudneje, špěščneje pucžowatki wupraschowasche.

Roža padasche, a žanka džěšče bjes pschestacž dale, ale

ach — nohy wustawaschtej w jeje žluzžbe, a wona dyrbjesche na lamjenju, s močhom šaroscženym, pschi pucžu žo požhdnyčž. Šdasche žo jara bjesmóžna a wupróžowana, hdyž tam žedžesche, je šhorbjenym čžělom, s woblicžom wot rufi trochu šawodžetym, na kotrež čžorne rospuschčzene wložny padachu, a dolho sadžeržowane žhlšy ronjachu žo móžuje s wocžow, kotrež žo w bolosčzi džiwje kuleschtej.

„Holcžka, schto tu čžiniš?“ praschjesche žo pschijomny, žobuželny hlóš.

„Aj, kať wčžipna!“ pschistaji waznišchi hlóš, a žanka, pschi tyčhle žłowach žo wobrocžizy, wuhlada rjanu mlodu damu a pschneho mlodeho knješa pschi žebi.

„Schto pať tu čžiniš?“ praschjesche žo Žosefina Worowška, t šastróženemu džěcžu hiščezje bliže pschistupjo.

„Du do ž . . .“, wotmolwi bojašnje žanka.

„Šlyšch, žano, te džěcžo dže hač do ž . . .“, a štej tam hiščezje dwě mili. Wěšch-li drje, moje džěcžo, so je to daloko?“

žanka satšchaže s hlówu a wutrye žebi čžezke žhlšy.

„Čžeho dla, moje džěcžo, džesč do ž . . .? Ššy dha tež něšchto wječžerjala?“

žanka šawjercža s hlówu.

„žano, ta wboha holcžka je wěšče hlódna.“

„Wješe wscheho dwělowanja!“ pschiswědcži bratr, mješ tym hač s hluboka pschi tym šywasche.

„Kať čži rěfaja?“

„žanka.“

„Nó, žanka, póndžesč s nami a doštanjesch něšchto jěšč. Pěičhi do ž . . .! To njeje t wěrye podobne, t žměcham! Wóž, žanka, psches nóž pola naž wotpocžnjesch a nasajtra rano žebi rošmyšlimy, kať budžesch dale pucžowacž.“

žanka džěšče s pschecželnej damu a s jeje pschewodžerjom, — kať kražny napohlad wotewrja žo tu psched nej! Dom, kražnemu pałazei, hrodej podobny, wokoło njeho ščěroki park; wschudzom šnamjenja bohajtwa a pschi. Džěchu na ščěrokim. s kražnymi šchtomami wobžadženym pucžu. Šědle a duby mjetachu žwoje ščěny a s čžerstweej trawu wobrosčzene měštna, na kotrychž tu a tam hromadki róžow jich lubošne barby wosjewjachu. Na štolpach hrodoweho šastupa wješče žo wokoło šeleny winowy pjeńk, je žwojimi hałosami došahajo hač t blyščezatym žo wotnam, kotrež kaž do woblučkow šapletowasche.

„Khata“, prajeschje mloda dama, t hošpošy žo wobrocžo, „daj tej wbohej holcžžy něšchto t jědži. Ze wěšče prawje hlódna a žłaba. Potom budžemy widžecž, schto je dale možno sa nju čžinicž.“

Khata hladasche pschecželnje na wbohu, žyle wožłabjenu holcžku, wša ju sa tšchepotazy ruky, a wotwjedže ju do kuchinje.

Mješ tym powjedasche žo wo nej we štwije. Žosefina, w dolhej bělej drasčze na mjehkim wotpocžowaznym stole žo kolebajo, pschewodžeschje žwoje wuprajenja s tak šrošmyliwym gestami, so dospolnje jeje radošč je pschewšatym nadawkom safitatki špóšnacž dachu.

„Nadny bych pschezo wjedžala, čžeho dla do ž . . . dže“, prajeschje Žosefina, šamyšlenje žo šapjerajo na stol. — Dyrbimy ji hiščezje druhi klobucžk a por čžrijicžkow dacž; móžemy ju trašč tež kusť domjescž dacž, jeli so je jeje pucž wazny. O to špodžimne džěcžo!“

„Koho dha ty měniš, luba džowka?“

„Ach, wy tu šče, nano! — powjedam wo khudym džěcžu, něhdže džěpacž lěť šaržym. Ššedžeschje wopuschčžena na lamjenju pschi pucžu a prajeschje, so čžze do ž . . . hicž.“

„Ššym tež tu holcžku šetkať“, prajeschje pschecželny šary knjes. Praschjesche žo mje, kať daloko je do města; čžyčy ju

kust pschi bebi šđeržecž, ale wona chwatašče dale. Šdže dha nětk je?"

„W kuchini, nano! Šhata dawna jej něšto k jědži a hdyž šo troščku pošlyni, popowjedamy s njeju.“

Wjehela hromadla tjoch małych hólčkow pschihna šo nuts, džělo položi šo na boł, šwězy šo šašwěczichu a cžila rosmłowa šahna kóždu šrudnu myšlicžku. Na dobo dopomni šo Šosefina šašo na džiwnu hólčku, šawola, s rukomaj šaklešajō: „Pošafam wam něšto!“ a wopušcžzi je.

Šhata šedžesche w kuchinje a wubjerasche jahodki.

„Šdže je to džěcžo?“ woprašča šo Šosefina.

„Na prošy pschi durjach“, wotmolwi hospoša a pokraccžomasche we šwojim džěle.

„Pschi durjach ničtō njeje, Šhata.“

„Wěšcže, knjeni!“ S tymi šlowami poštanj Šhata, štaji hornj na blido a džěšče k durjam.

„Šawěšcže je přecž! Tudy po wjeczeri šedžesche, jako k šwojemu džělu woteńdžech. Šladasche pschězj k hwěšdam horje — to pobožne, dobre džěcžo, myšlach bebi —; ale nětk widžju, knjeni, šo je tak nješmana, jako wšchitjz tajjz ludžo. Přecž je! Dyrbju šo džiwacž, šo šlěborne kžizj šobu wotnješla njeje; tajtemu ludej ničžo wěricž njeje.“

„Njejš jej rjeka, šo by tu w nozj wostała?“ prašesche šo Šosefina, wšchudžom šo wobhladowajo, hacž šnadž nihdže šašj šo šhubiwšchu hólčku njewuhlada.

„Šaj, prajach jej to, knjeni, a prajach jej tež, šo směje na drjewjenjz dobre pošlanje; wona hladasche pať tak džiwnje s tymaj wulkimaj woczomaj, kaž by wo tym a wo wščem ani šlowa nješlyšchala.“

„Wbohe džěcžo šdasche šo jara nješbožowne byčž!“ prajesche Šosefina, žyle šašrudžena s tym, šo tak šwojej malej pschecželnizj žanu pomoz wjazj wopokasacž njemōže. „Bych jej dała draštu, šchaty, klobuk a cžrije a bych ju dowjesčž dała do Š.... — Šsnadž šo šašj wróczi. Pschińdže-li, dha pošcžel ju hnydom ke mni, Šhata!“

Pschińdže-li, dha ju pošcželu, knjeni; njewěrju pať temu“, wotmolwi hospoša a poda šo šašo k šwojim jahodkam.

Šanka šo šašj njewróczi. Wuži pschiležnosčž, hdyž mōžesche njewobšedžbowana woteńcž a běšche hižo kšětry kust wot hrodu; hdyž bē šo šacžmilo, šalěse do někajšje džery a pschenozomasche tať pod šamym njebjom. Nady bēšche žyłu nōž pucžowala, ale bojesche šo, šo šo we cžmē šabludži.

(Pschichodnje dale.)

Kral pomha.

Mało hdy je jedyn šěrschta špodžitwanje a pocžesčžowanje šwojich šobucžlowjekow w tajkej měrje šbudžil kaž Wjedrich Wulki, bramborski kral. — W lěcže 1779 šo šapitanej, kotryž bēšche s Emdena pod bramborskej šhorhowju wotjěl, na maroffanskich pschibrjohach kōž rošlama. S prózu šo jeno ludžo na kraj wuškowachu. Ale na kraj šupiwšchi buchu wot tamnych wobydlerjow špopadowani a do jastwa šadženi.

Powjesčž wo jich šajecžju kaž tež ta šhorhoj šo do Marokto pōšla.

Šo džewjecž dnjach buchu jecži na ras še šwjastow wuškowobdženi a do hlowneho mēšta dowjedženi. Žid bu jim jako tołmacž pschidaty a jich psched šultana pschiwjedže. Tutōn šo jich najprijedy něšto wšchědne woprašecž da a cžyjsche potom wjedžecž, hacž šu poddani bramborskeho krala. Šdyž bu jemu to šawěšcžene, wōn rjekarj: „Wo waschim kralu a jeho wōjnach je šo mi telko špodžitneho powjedalo, šo šym s lubosčju a pocžesčžowanjom ša

njeho napjelnjeny. Ša teho dla tež nječam, šo byšcžze w mojim kraju jecži byli, wjele bōle šym wobsamknył, waš do wascheho wōtzneho kraja pōšlacž.“

Na druge ranje krašne drašty dostachu a pschistojne wobhdjenje. Šapitan dyrbjesche džej wote dnja k šultanej kšodžicž, šo by jemu wo bramborskim kralu něšto powjedal. Škōncžnje w šecžim tydženju buchu do pschistawa pschiwjedženi a na šlicžbowanje šultana na kōž dacžzi a s žyrbu na 4 njedžele wuškowani.

Šaž jow mjeno wulkeho krala w dalokim šwěcže šchitomasche, runje tať mało mōže šo tym něšto štacž, kiž pod šhorhowju nascheho njebjeskeho krala po morju tuteje cžajnojčže jědu. Wšchitjz nješpšecželjo cžlowškeje dusche, kaž cžert, šmjercž a hela, nam šchodžicž njemōža, došelž nam nasch kral pomha.

M. H.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šernhutiske bratrowske mišjoniske towaršstwo je šwoje 172. lěto šwojeho wobštacžza wobsamklo. Wono džěla na 15 mišjonškich polach, kotrež šo psches žyly šwět rošchěrja, a 395 mišjonškich džělacžerjow škutkuje wonkach mješ pohanami. Wono licži 94995 kšcženyh a we wuczbye na 100331. W pošlednim lěcže šo 642 pohanow kšcžicž da. Mišjonstwo na kupje Šamaika na 150lětno wobštacžze wrócžo hlada. Wudawki ša mišjonstwo šu wulke, t. n. psch. bēchu wudawki ša mišjonstwo we wjecžornej Šndiškej 369,015 hr., dokhody 332,553 hr. Mišjonstwo bebi wjele žada, tola je jeho škutk wulki a krašny.

— 24. augusta mējesche šo kšcženiža ruskeho kōnprynza. Ša kōtra je tež kšězor Wylem wuškolenj, kotrehož jeho bratr prynz Šendrich šastupuje. W šwjatocžnym cžahu poda šo kšcženiški cžah do Božeho doma. Šdyž bēšche metropolita džěšcžju šwjatu wjecžer po waschnju rusko-katholskeje žyrtwje wudžělil, jemu kšězor Šandrijowj rjad pschipožži. Šwonty šo šwonjach a 301 wutšelenjom dokonjanu kšcženižu pschipowjedasche. W Šětrohrodže šhorhowje šmahowachu. Pschi škladnosčzi kšcženižy je kšězor hnadny wufas dať. Čžělno kšostanje ša burški lud kaž ša wōjško šo šbēhnje. Dawki, kotrež hišcžze šaplacžene nješju, šo buram špusččža. Wjele pjenježnyh kšostanjow šo špusččži. Pschestupjenja, kotrež šo hewak s pjenješami, arrestom abo twjerdžišnu kšostaja, nješkšostane wostanu, hdyž na dnju naroda kōnprynza hišcžze kšostane nješju. Tež politiske pschestupjenja, kiž šu šo psched lětami štale, wobhnadženje namašaja. Šōnle wufas wēšo wulku radošcž w ruskim ludu šbudži a budže nadžijomnje šwjastki dowěrjenja mješ kšězrom a ludom s nowa šwjastacž.

„Bombaj Bōb“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschekdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwōrcž lěta placži wōn 40 np., jenotliwe cžišla šo ša 4 np. pschedawaju.

Listowanje.

K. f. H. w Sl. Wutrobny džak za přecelniwaj přinoškaj. Dališe pošelki budža mi wulcy witane. — K. f. B. w Ž. Luby bratřiko! Někotre spēwy žedžiwje wočakuju.

F.